

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد



۲۰۱۸/۱۰/۱۶

حمید ارجمند

پیروزی در انتخابات: با پول یا بی پول؟



برخی از شعارهای محبوب کاندیدان ولسی جرگه در انتخابات امسال، «حاکمیت قانون» و «خدمت به مردم» است. تاکید آنان روی قانون از یک سو ریشه در یکی از وظایف عمده شان در پارلمان آینده دارد و از سوی دیگر با توجه به میزان قانون شکنی در جامعه پیام جذابی برای رأی دهنده گان می باشد. ولی، مشکل در اعتماد است و نه شعارها. حتی اگر کاندیدان بهترین شعارها را بنویسند و سر دهند، در رسانه ها ظاهر شوند و در مورد به اصطلاح «برنامه های خود» صحبت کنند، باز هم مشکل اعتماد حل نمی شود. زیرا، مردم می گویند که چه تضمینی وجود دارد که کاندیدان پس از رفتن به پارلمان به شعارهای خود عمل کنند.

بی اعتمادی مردم بی جا نیست. در انتخابات قبلی پارلمانی نماینده گان فعلی شعار حاکمیت قانون و خدمت به مردم را سر می دادند، اما خود به مهره های فاسد قدرت و زدوبندهای مالی بدل شدند. آن ها از مصونیت پارلمانی سوء استفاده کرده و در پوشش آن انواع فعالیت های غیرقانونی را انجام دادند. چه تضمینی وجود دارد که نماینده گان دور بعدی نیز به چنین افرادی بدل نگردند؟

کاندیدانی هم می توانند افرادی با صفات نیک باشند اما از میان مردم برنخاسته اند، سابقه کار با مردم را ندارند و تلاشی برای شناسایی خود در قالب فعالیت های سیاسی و اجتماعی عام المنفعه انجام نداده اند. از این خاطر، مردم به کسانی که هیچ گاه آنها را از نزدیک ندیده اند اعتماد نکرده و خاطرات گذشته از ذهن شان پاک نمی شود. نگرانی برخی رأی دهنده گان این است که کاندیدان با سوء استفاده از آرای مردم با ورود به پارلمان بخشی از همین دولت مردان فاسد موجود گردند. آن ها از روی اعتراض باور پیدا کرده اند که نباید بخشی از این روند فساد و خیانت به منافع مردم شوند. البته، برخی دیگر باور دارند که باید به نسل جوان و چهره های تازه رای داد تا پارلمان افغانستان تغییر کند. آن ها از نماینده گان فعلی فاصله گرفته و شعار نسل نو و آغاز نو را سر می دهند. گویا ما قرار است که با یک پارلمان جدید روبه رو باشیم.

کاندیدان فعلی نباید فراموش کنند که سیاستمداران از دادن وعده های مطلوب به مردم هیچ ابایی ندارند ولی در عملی شدنش شک و تردید زیادی است. به همین خاطر، در بسیاری از کشورها مردم نسبت به طبقه سیاسی بی باور شده اند. بی دلیل نیست که پوپولیست ها علیه طبقه سیاسی مسلط شعار می دهند و رأی دهنده گان خشم گین را علیه سیاستمداران موجود بسیج می کنند. در افغانستان هم این بی باوری به چشم می خورد و انصافاً حق را باید به مردم داد.

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په خیر و لولئ

مسأله حاکمیت قانون تنها با تعهد یک نماینده و چند نماینده حل نمی‌شود. تعهد فردی جای تعهد نهادی و تطبیق مستمر قانون را نمی‌گیرد. کل روندهای سیاسی آغشته به فساد و قانون‌شکنی شده است که تعهد چند نماینده شبیه همان چند گلی در درون مرداب است. همین حالا، تقلب و فساد رأی‌گیری انتخابات پیش رو را تهدید می‌کند. چه کسانی با رأی تقلبی به پارلمان وارد می‌شوند؟ آنانی که زور و پول دارند؛ آنانی که متعلق به زورمندان و یا جریان‌های سیاسی نزدیک به حکومت اند.

موضوع حاکمیت قانون از چگونگی برگزاری انتخابات شروع می‌شود. تدبیر استفاده از دستگاه‌های بایومتریک نیز گرهی از این مشکل باز نکرده است. گزارش‌های رسانه‌ای خلاهای دستگاه‌های بایومتریک را افشا کرده‌اند؛ دستگاه‌هایی که جلو چند بار رای دادن را نمی‌گیرند.

همچنان، سیستم انتخاباتی در برابر پول و سوءاستفاده‌ی کاندیدان از فقر و بی‌پولی مردم و یا بی‌تفاوتی‌شان در برابر اهمیت رأی‌دهی، به شدت آسیب‌پذیر است. کاندیدان ثروتمند به طور سازمان‌یافته تذکره‌های استیکردار را می‌خرند و از رأی‌دهندگان تعهد می‌گیرند که در روز انتخابات به آنان رأی بدهند.

در شبکه‌های اجتماعی سندی (ضمانت خط پولی) از یکی از کاندیدان به چشم می‌خورد که از رأی دهنده ای در بدل پول تعهد گرفته شده است که در روز انتخابات پنج تذکره را آورده تا به نفع کاندید پول دهنده استعمال گردد. در این سند ظاهراً پنجاه درصد پول پرداخت شده و بقیه پس از انتخابات داده خواهد شد. جالب این‌جا است که در این ضمانت خط از وکیل گذر در خواست شده است که موجودیت فرد در محله مسکونی‌اش را تصدیق کند. این ضمانت خط به چی معنا است؟ کاندیدانی بی‌هیچ نوع ترس از قانون و کمیسیون انتخابات دست به تخلف می‌زنند، قوانین را نقض می‌کنند و روند رأی‌دهی را فاسد می‌سازند. همین کاندید در پوستر خود شعار حاکمیت قانون را نیز داده است. چرا او این قدر مشتاق ورود به پارلمان است؟ پول و قدرت سیاسی.

بخش دیگری از نماینده‌گان، جوانان ثروتمندی‌اند که از طریق قراردادهای عجیب و غریب دولتی و غیر دولتی و البته توأم با فساد، صاحب ثروت هنگفتی شده‌اند و حالا می‌خواهند وارد پارلمان شوند. این دسته نیز به دنبال مصونیت و نفوذ سیاسی‌اند. در کنار آن‌ها، آقازاده‌گان رهبران سیاسی‌اند که با ورود به پارلمان کاری جز گسترش نفوذ سیاسی و مالی پدر نخواهند کرد.

آنچه ما را نسبت به شعار حاکمیت قانون بدبین می‌سازد بی‌تفاوتی نهادهای تطبیق‌کننده قانون است. کمیسیون انتخابات به افرادی اجازه ثبت نام را داده است که همین حالا در پولیس و سارنوالی افغانستان دوسیه دارند. وکیلان این دوره که در فعالیت‌های غیر قانونی دست داشته‌اند، پس از پایان دوره وکالت نیز مورد بازپرسی قرار نخواهند گرفت. آن طوری که اداره سیگار گزارش داده است، احکام جلب گرفتاری و احضار افراد از سوی لوی‌سارنوالی و محاکم صادر شده است اما پولیس و ریاست امنیت تا حال از تطبیق خودداری ورزیده است.

در این شرایط، شعار چند چهره خوش‌نام و جوان، حتا اگر موفق به ورود به پارلمان شوند، تغییر کلی در پارلمان آینده افغانستان به وجود نخواهد آمد. به نظر بسیاری، آنان گروهی از ایده‌آلیست‌هایی خواهند بود که خلاف جریان آب شنا خواهند کرد.

این نماینده‌گان جوان زمانی می‌توانند سیاستی آلوده به فساد افغانستان را در پارلمان تغییر دهند که بخشی از یک حرکت سیاسی دموکراتیک شوند، با مردم کار نمایند و با صداقت و برنامه‌ریزی گروه‌هایی از مردم را به پشتوانه خود بدل سازند و به صورت سازمان‌یافته بسیج کنند. سیاست پارلمانی بدون همبستگی اجتماعی، حرافی، خیال‌بافی و اقداماتی بی‌سرانجام و سرشکستگی عظیم اجتماعی و سیاسی در پایان راه است.

پایان

با تشکر از روزنامه ملی ۸ صبح